

Enkel massaal sociaal verzet kan dit stoppen!

Geen Thatcher in België!

De nieuwe rechtse federale regering is er nog niet. Pas ten vroegste midden oktober wordt haar regeerverklaring verwacht. Maar dat er drastisch en structureel ingegrepen zal worden, staat al langer vast. Deze rechtse coalitie wil symbolen slopen, krachtsverhoudingen omgooien naar het voorbeeld van De Wevers' idool Margaret – Maggie – Thatcher. De coalitie denkt een confrontatie met de vakbonden aan te kunnen en hen voor lange tijd te kunnen verzwakken. Door al op 23 september een eerste keer te mobiliseren, toont het gemeenschappelijk vakbondsfront de inzet te begrijpen. Dit tegenhouden, zal goed georganiseerd en massaal verzet vereisen dat wellicht in een of meerdere algemene stakingen zal moeten uitmonden. Een dossier door ERIC BYL.

Die andere rechtse regering, die van Bourgeois in Vlaanderen wil 5,9 miljard euro verhalen op de werknemers, 2.300 euro per Vlaams gezin. Ze wil daarvoor minder ambtenaren, gemeenten onder curatele plaatsen, de culturele sector doorverwijzen naar privé-sponsors, kinderopvang duurder maken, kindergeld afnemen, ... Inschrijvingsgeld voor een jaar hoger onderwijs wil ze optrekken van 620 naar 1.000 euro. In het verleden stootte elke verhoging op hevig protest, maar dat is net de bedoeling: de weerbaarheid van studenten testen als graadmeter voor wat kan gebeuren als heel de arbeidersbeweging wordt aangepakt.

Rechts viseert ons allemaal

Een problematiek veralgemenen naar de globale context van besparingen, een studentenbeweging aansluiting doen vinden bij het personeel, openbare diensten en privésectoren samen op straat brengen, ... het is altijd moeilijk. De rechtse federale coalitie is die klus voor ons aan het klaren. Wat in Vlaanderen gebeurt, is niets vergeleken met wat ons federaal te doen staat, waarschuwde De Wever al. De rechtse coalitie wou al 17,3 miljard beparen, 3.760 euro per gezin, maar door tegenvallende groeicijfers wordt het nog meer. Daarvoor wil ze niet één, maar veel 'heilige huisjes' slopen.

Marc Leemans (ACV) heeft al gewaarschuwd dat men van de index af moet blijven. Maar de coalitie heeft nog veel andere 'symbolen' in het vizier: vervroegd pensioen pas vanaf 62, uitkleden van het ambtenarenstatuut, 'convergeren' van pensioenen op basis van het puntensysteem Vandenbroucke, verkoop meerderheidsparticipaties in BPost en Belgacom, minimumdienst in gevangenis, spoorwegen en luchthavens, verplichte gemeenschapsdienst voor werklozen, BTW-verhoging, ... De rechtse coalitie wil ook een einde aan alle bijzondere uittredingsstelsels. In het onderwijs en bij de politie, die op 17 september met 14.000 op straat kwamen, werden ze al afgeschafte of staan ze op de helling. Zal met de beperking van de groeinorm in de gezondheidszorg tot 1,5%, binnenkort ook de arbeidsduurvermindering

voor 45+, 50+ en 55+ voor de bijl gaan? Wat met de varianten op dat systeem die werden onderhandeld in bedrijven met ploegenarbeid? Benieuwd hoeveel burn outs dat zal opleveren.

De rechtse coalitie wil nog eens 'banen creëren' door de patronale lasten terug te brengen, deze keer van 32,25% van de brutowedde naar 25%. Kostprijs? Er wordt gesproken over 2, 4 en zelfs meer dan 5 miljard. Rijken of bedrijven belasten, kan niet. Ons land staat al aan de top inzake fiscale druk, weet je wel. Maar sociale bijdragen aanrekenen op de syndicale premie, stakersgeld belasten of de hulpkas uitbreiden in de hoop dat het lidmaatschap van de vakbonden in elkaar zal storten zodra ze de werkloosheidsuitkeringen niet meer mogen uitbetalen, dat is allemaal geen probleem.

Hoe een krachtsverhouding opbouwen?

Het is mogelijk dat niet alles wordt uitgevoerd, maar de N-VA wil 'vette vissen' nu ze haar communautaire agenda moest inruilen voor een sociaaleconomische. De rechtse partijen bieden tegen elkaar op qua radicaliteit. Wie rekt op de CD&V om dat tegen te houden, is bij voorbaat verloren. Dit vereist integendeel krachtsverhoudingen en een massabeweging.

De regering zal niet alle munitie ineens verschietsen, maar spreiden over verschillende aanvalsgolven. Daarom heeft het gemeenschappelijk vakbondsfront gelijk dat we te laat zullen komen als we afwachten tot alle details gekend zijn. Maar ook de actie beperken tot overtuigen, door delegeren en militanten te mobiliseren terwijl hun collega's aan het werk blijven of door onvoldoende tijd te nemen om collega's voor te bereiden en te betrekken bij het bepalen van de acties, is geen te beste tactiek.

Iedereen is nodig, ook wie bij een andere vakbond is of bij geen enkele. Niet door hen van alles te verwijten, maar door samen te zoeken hoe we de moeilijkheden kunnen overstijgen, kunnen we hen winnen voor gezamenlijke strijd. De rechtse regering zal om

ons te verdelen maatregelen nemen die de ene regio harder treffen dan de andere. Veel Vlaamse arbeiders zijn net zo hard tegen het rechtse beleid als hun Waalse en Brusselse collega's, andere hebben zich schromelijk vergist. We willen hen niet isoleren, maar argumenten aanreiken waarmee ze ook hun gemeenschap kunnen overtuigen. Solidariteitsbezoeken kunnen wonderen verrichten.

Waarom geen informatiecampagne, met degelijke argumentatie, pamfletten en affiches om collega's op de werkvloer aan te spreken en te motiveren? Liefst met een concreet ordewoord zodat we gezamenlijk reageren en niet alle richtingen tegelijk uitgaan. Dat kan een nationale betoging of meerdere provinciale betogingen en meetings zijn om de strijdvaardigheid te meten. We kunnen er algemene vergaderingen tijdens de werkuren op de werkvloer aankondigen. Daar kan dan een actieplan ter discussie worden voorgelegd, met provinciale beurtstakingen en betogingen die uitmonden in een nationale 24- of 48-urenstaking.

Als de regering tegen dan nog niet toegegeven heeft of gevallen is, kan een week later op algemene vergaderingen op de werkvloer de idee van een dagelijks hernieuwbare staking worden voorgelegd, gestemd en georganiseerd. Wat hierboven beschreven wordt, is uiteraard geen blauwdruk of vaste kalender voor verdere actie. Het is slechts een voorbeeld van wat we zouden kunnen doen, dat bijgesteld moet worden aan de hand van de concrete gebeurtenissen. De algemene stakingen van 1993, van 2005 en van 30 januari 2012 waren er niet op gericht de regering te doen vallen. Ieder mogelijk alternatief leek toen nog rechtser dan de zittende regering. Daardoor konden deze stakingen niet ontwikkelen tot politieke stakingen. Dat argument is nu van de baan.

Scherpe kantjes afvlijen, volstaat niet

Het betekent niet dat de vakbeweging zich nu in de armen moet gooien van de tripartite of de alternatieve coalities in Brussel en

Wallonië. Die blijven wel van de symbolen af, maar hun strategie is die van de vorige federale regering: besparingen waarvan de scherpe kantjes zijn afgevlind in de hoop erger te voorkomen. Waar dat toe leidt weten we. Bij veel werknemers heeft het de idee gevoed dat besparen de enige mogelijkheid is, bij de patroons de lust opgewekt naar nog meer. In plaats van erger te voorkomen, heeft men zo de rode looper uitgerold voor de rechtse coalitie. De federatie Wallonië-Brussel bespaart de komende twee jaar 300 miljoen euro in het onderwijs, dat is proportioneel meer dan Vlaanderen. Bovendien worden de eerste twee jaren slechts 1 op de 5 vertrekkende ambtenaren vervangen, 1 op 3 de volgende jaren. Dat is geen alternatief.

Programma gericht op onze behoeften

We moeten integendeel strijden voor een programma dat de reële behoeften vervult van de overgrote meerderheid van de bevolking, niet het winstbejag van een handvol superrijken.

- Volledig herstel van de index, vrije loonsonderhandelingen en een minimumloon van 15 euro bruto/uur
- Geen ondermijning van de arbeidscontracten door onderaanneming, interim of andere preciaire banen
- Handen af van het statuut van de openbare ambtenaren, geen afbouw van de openbare diensten, geen privatisering en liberalisering, insourcing in plaats van outsourcing
- Brugpensioen op 55 jaar, eindeloopbaansystemen met ADV en vervroegd pensioen op 60
- Optrekken van de pensioenen tot minimum 75% van het laatst verdiende loon met een minimum van 1500 euro per maand
- Geen gemeenschapsdienst voor werklozen, volledige tewerkstelling door een veralgemeende arbeidsduurverkorting tot 32u/week zonder loonverlies

De patroons vinden dit onbetaalbaar. We hebben nochtans nog nooit zoveel rijkdom geproduceerd als vandaag. Niet de midelen, maar de politieke wil ontbreekt. Ook LSP wil rechtvaardiger fiscaliteit, maar kapitaalbezitters en huiseigenaars zullen de toegenomen fiscale druk doorrekenen aan consumenten, werknemers of huurders. Enkel de nationalisatie van de sleutelsectoren van de economie onder democratische controle door de gemeenschap biedt daaraan garanties. We willen een einde aan dit voorbijgestreefd systeem van privaat bezit van productiemiddelen en winstbejag en strijden voor een modern democratisch socialisme met vrij gebruik van kennis en middelen ten behoeve van allen.

